

RECENSION

Rebecca Ferguson och Sven-Bertil Taube i *En enkel till Antibes*

En enkel till Antibes

Originaltitel En enkel till Antibes

Regi Richard Hobert

Manus Richard Hobert

Producent Håkan Bjerking

Foto Jens Fischer

Roller Sven-Bertil Taube, Rebecca Ferguson, Dan Ekborg, Malin Morgan, Iwar Wiklander, Torkel Petersson, Anita Wall m fl.

Sverige 2011

Längd 1 tim 45 min

Censur Barn tillåten

Distributör AB Svensk Filmindustri

Lars Molins sista tv-film *Den tatuerade änkan* handlade om en äldre kvinna som revolterade mot sina barn och deras idéer om hur hon skulle leva sitt liv. I Richard Hoberts nya film *En enkel till Antibes* är temat detsamma, fast omvänt. Här är det en änking, George (Sven-Bertil Taube) som är utsatt för dolska intriger av hans giriga barn Johan och Susanne (Dan Ekborg och Malin Morgan). Viss hjälp har de till att börja med av den illistiga och tjyvtaktiga hemhjälpen Maria (Rebecca Ferguson), innan hon byter sida och blir Georges förtrogna. Planen går ut på att i hemlighet och bakom Georges rygg sälja hans villa och placera honom på ett äldreboende. Johan har ekonomiska problem, han jagas av fogden och Susanne har ett inte helt fläckfritt förflutet och behöver pengar.

Det var ett tag sen Hobert sågs på bio, och ibland har hans

filmer tyngts av en alltför tung teoretisk överbyggnad. Så inte denna gång. Kontroversen far/barn kunde i och för sig ha inbjudit till dystra uppgörelser à la Lars Norén, men Hobert har inte fastnat i den fäl-lan. Han har närmat sig temat med lätt hand, och har gjort en riktigt sevärd feel-good-film, en komedi som alla kan ta till sig och som ibland – faktiskt – lockar fram en och annan glädjetår.

Förklaringen heter Sven-Bertil Taube. Det är Guldbaggevarning på honom, han är fantastisk. Det här är hans film rakt igenom. Han har en scennärvaro som bränner genom duken. Jag vet mig aldrig ha sett honom så bra, så suverän i tonträffen, så mästertlig med frätande one-liners.

De övriga rollfigurerna skäms inte heller för sig, framför allt Dan Ekborg som vresig och grinig småborgare är en rollprestation man minns, liksom Rebecca Fergusons hemhjälp, som får kämpa en del med en roll som kombinerar så skiftande karaktärsdrag som en tjyvtaktig skata och kärleksfull extradotter. Mer i periferin gör Torkel Petersson en roande biroll som en haschrökande, filosofiskt lagd begravningsentreprenör som gör vägarna osäkra med sin kombinerade taxi och likbil.

George har en gammal kärlek han aldrig glömt; hon bor i Antibes och han har alltid drömt om att återse henne, även under alla år han var gift. Drömmen förverkligas med Marias hjälp, fast inte riktigt på det vis George hoppats. Att barnen blir blåsta på konfekten, och det på ett överraskande och spirituellt vis ligger förstås i sakens natur. Vill man söka ett budskap i denna rutinerat iscensatta komedi får det bli en travesti på några kända Lindegren-strofer: det är aldrig för sent för kärleken även om alla tåg verkar ha gått och alla klockor stannat.

Gunder Andersson